

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Dana: 13. maja 2014. god.
Br.ref.: MM630/14

Slučaj br. KI89/13

Podnosilac

Arbresha Januzi

**Ocena ustavnosti
presude Rev. br. 74/2011 Vrhovnog suda od
12. marta 2013. god.**

Suprotno mišljenje

sudija Almiro Rodrigues i Arta Rama-Hajrizi

Pozdravljamo presudu većine sudija Ustavnog suda (u daljem tekstu: presuda većine). Međutim, uz dužno poštovanje, ne slažemo se sa njom, iz dole navedenih razloga.

U stvari, po našem mišljenju, presuda većine je prevazišla okvire zahteva (I) i nije ispunila principe Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP) u pogledu protivrečnih odluka redovnih sudova (II), odnosno, u odnosu na pitanje (a) da li postoji razlika, (b) da li korenite i dugoročne razlike postoje u sudskoj praksi Vrhovnog suda, (c) da li domaći sudovi pružaju mehanizam za prevazilaženje ovih razlika i, ako pružaju, (d) da li je taj mehanizam primenjen i ako jeste, u kojoj meri. Pored toga, presuda većine smatra da su tvrdnje prevazišle okvire zahteva (III). Bićemo kratki i odmah ćemo preći na naše tri glavne teme predmeta.

I. Van okvira zahteva

1. Podnosilac zahteva, nakon što je podnela zahtev 19. juna 2013. god., dostavila je dodatne tvrdnje i argumente 3, 6, 17 i 23. septembra 2013. god.
2. Uzimajući sve u obzir, presuda većine navodi da podnosilac zahteva tvrdi da je presuda Rev. br. 74/2011 Vrhovnog suda od 12. marta 2013. god., "*Povredila ustavna prava garantovana članom 49 [Pravo na rad i obavljanje profesije], članom 53 [Tumačenje odredbi ljudskih prava], članom 55 [Ograničenje prava i osnovnih sloboda] Ustava, i da je posebno povredio član 31 [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. 1 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP*".
3. Dakle, podnosilac zahteva uglavnom tvrdi dve povrede: njeno pravo na rad i obavljanje profesije (član 49 Ustava) i njeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje (član 31 Ustava u vezi sa članom 6.1 EKLJP).
4. Slažemo se sa presudom većine koja navodi "*Žalba se karakteriše iz navedenih činjenica koje se nalaze u njoj, a ne samo iz pravnih osnova ili podržanih argumenata*" (Vidi, ESLJP presuda u slučaju *Štefanica i drugi protiv Rumunije* od 2. novembra 2010. god., stav 23).
5. Međutim, činjenice navedene u zahtevu nisu dovoljne za pravni osnov i argumente koji su izgrađeni presudom većine. Dakle, pravni osnovi ili argumenti na koje se poziva presuda većine ne može prevazići navedene činjenice u zahtevu.
6. U stvari, presuda većine je prevazišla okvire zahteva, tačnije razmatrajući neodržive tvrdnje u pogledu diskriminatorskih razlika u tretmanu podnosioca zahteva i nedostatka obrazloženja presude.

II. Principi u pogledu protivrečnih odluka redovnih sudova

7. ESLJP (vidi, *Iordan Iordanov i drugi*, gore citiran, stavovi 49-50) je odredio kriterijume za ocenu uslova u kojima su protivrečne odluke različitih domaćih sudova u poslednjem stepenu u suprotnosti sa uslovima pravičnog suđenja inkorporisana u članu 6.1 Konvencije.
8. Na osnovu ovih kriterijuma se utvrđuje da li korenite i dugoročne razlike postoje u sudskoj praksi domaćih sudova, da li domaći zakon pruža mehanizam za prevazilaženje ove nedoslednosti, da li je ovaj mehanizam primenjen i, ako jeste, u kojoj meri.
9. Presuda većine priznaje ove kriterijume. Međutim, po našem mišljenju, navedeni kriterijumi su pogrešno tumačeni i pogrešno primenjeni presudom većine.

a) Da li postoji razlika

10. U principu, svaki slučaj je individualni slučaj i kao takav je nedeljiv. U ovom slučaju, ili se navodna razlika odnosi na prethodne slučajeve gde se samo jedan slučaj razlikuje ili se navodna razlika odnosi na slučaj koji je donet tri meseca kasnije gde se tako nešto nije moglo predvideti. Bez obzira na navedeno, slučaj je drugačiji i očekivala se drugačija odluka.
11. ESLJP smatra da različit tretman ne može da prouzrokuje protivrečnu sudsku praksu, kada se ovo opravdava razlikom u navedenim činjeničnim stanjima (vidi, *Erol Ucar protiv Turske* (dec.), br. 12960/05, 29. septembra 2009. god.). Dakle, da uporedimo navedeno činjenično stanje, kako bi se utvrdilo da li postoji razlika.

Činjenično stanje u slučaju podnosioca zahteva (presuda Rev. br. 74/2011 Vrhovnog suda od 12. marta 2013. god.)

12. Dana 17. maja 2005. god., podnosilac zahteva je navodno počinio krivično delo u prostorijama radnog mesta. Kada je otkriveno, podnosilac zahteva je obavještena da je njen ugovor o radu prekinut na osnovu člana 13 ugovora o radu i člana 11.3 (*prekid radnog ugovora zbog ponašanja ozbiljne prirode*) Osnovnog zakona o radu (Uredbe UNMIK -a 2001/27).
13. Dana 25. avgusta 2005. god., podnosilac zahteva se žalila Opštinskom sudu u Prištini, tvrdeći da je prema važećim zakonskim postupcima, poslodavac treba o da suspenduje prekid sve dok se ne okonča krivični postupak. Podnosilac zahteva je, takođe, navela da ozbiljni slučajevi nedoličnog ponašanja imaju veze sa imovinom poslodavca, a ne imovinom trećih lica, kao što je bio slučaj u njenoj situaciji; dakle, po njenom mišljenju, prekid radnog odnosa je nezakonit.
14. Dana 10. oktobra 2005. god., podnosilac zahteva je proglašena krivom i osuđena novčanom kaznom od 350 evra za navodno krivično delo.
15. Dana 19. decembra 2007. god., Opštinski sud je odlučio da je prekid radnog odnosa podnosiocu zahteva nezakonit, jer se ozbiljni slučajevi nedoličnog ponašanja odnose samo na imovinu poslodavca, a ne na onu treće stranke kao što je to slučaj u predmetu podnosioca zahteva; zaposleni je samo odgovoran za povredu radnih obaveza.
16. Dana 30. decembra 2010. god., Okružni sud u Prištini je odbio žalbu poslodavca sa obrazloženjem da je ugovor o radu podnosiocu zahteva odmah prekinut u skladu sa članom 13 ugovora o radu i članom 11.3 Zakona o osnovnom radu, obzirom da je podnosilac zahteva počinio krivično delo kao što je navedeno.
17. Dana 12. marta 2013. god., Vrhovni sud je usvojio reviziju poslodavca i preinačio presude Opštinskog i Okružnog suda obzirom da član 11.3 (e) Osnovnog zakona o radu propisuje da slučaj povrede teške prirode koja predstavlja osnov za prekid ugovora o radu od strane poslodavca, predviđa ponašanje veoma teške povrede, nakon koje bi bilo nerazumno očekivati produženje radnog odnosa. Prema oceni suda, teška krađa se ocenjuje kao loše

ponašanje teške prirode, zbog koje bi bilo nerazumno očekivati da se radni odnos tužilje nastavi [podnosilac zahteva], zato što ponašanje stava pod sumnju njen moralni integritet da obavlja te poslove, što se održava kod ostalih zaposlenih, a i na imidž tužioca [poslodavca]....”.

Činjenično stanje u slučaju kolega podnosioca zahteva (presuda Rev. br. 32/2013 Vrhovnog suda od 30. jula 2013. god.)

18. Dana 17. decembra 2008. god., drugi radnici poslodavca su počinili slično krivično delo u prostorijama radnog mesta. Kada je slučaj otkriven, poslodavac je doneo odluku 23. decembra 2008. god., o prekidu ugovor o radu dvojici zaposlenih.
19. Dana 10. maja 2012. god., Opštinski sud je usvojio tužbu kolega podnosioca zahteva i potvrdio da je odluka poslodavca od 23. decembra 2008. god., ništavna. Opštinski sud je našao da je poslodavac pogrešno primenio odredbe člana 11 i 11.5 Osnovnog zakona o radu, kao što su se pozvale kolege podnosioca zahteva, pošto oni nisu obavješteni o nameri da im se prekine radni odnos. Štaviše, obavještenje je trebalo da sadrži razloge prekida i odredbe Uredbe o politikama zaposlenih na aerodromu je trebalo da se poštuju, obzirom da je, u skladu sa članom 10 Uredbe, Disciplinska komisija trebala da sprovede disciplinski postupak [Uredba nije bila na snazi u vreme kada se desio slučaj podnosioca zahteva).
20. Dana 23. novembra 2012. god., Okružni sud je usvojio činjenični nalaz i pravno stanovište Opštinskog suda, odbio je kao neosnovanu žalbu poslodavca i potvrdio presudu Opštinskog suda, nalazeći da ne sadrži nikakve povrede.
21. Dana 30. jula 2013. god., Vrhovni sud je u drugačijem sastavu veća od veća podnosioca zahteva, potvrdio odluke nižestepenih sudova kojima je žalba poslodavca odbijena, navodeći da, kako bi se prekinuo ugovor o radu u skladu sa članom 11.3 Osnovnog zakona o radu, u istom zakonu u članu 11.5, propisano je da poslodavac treba da obavesti zaposlenog pismenim putem o njegovoj nameri da prekine ugovor, da navede razloge o prekidu i da održi sastanak sa zaposlenim gde će usmeno objasniti takve razloge.
22. Vrhovni sud dalje smatra da je poslodavac doneo odluke u pismenoj formi i uručio kolegama podnosioca zahteva bez odgovarajućeg postupka propisanog zakonom. Vrhovni sud se takođe pozvao na član 8.3 Uredbe o politikama zaposlenih na aerodromu od 26. juna 2005. god., prema kome poslodavac može prekinuti ugovor bez najave ili naknade, ako smatra da postoji dovoljno osnova za to, kao što je nedolično ponašanje, kontinuirano nepotpuno i nedosledno obavljanje radnih zadataka ili profesionalna povreda. Ovakav osnov za prekid ugovora bi trebalo da se utvrdi od strane Disciplinske komisije, čiji je rad regulisan članom 10 Uredbe.
23. Vrhovni sud smatra da nijedan od ovih postupaka nije bio poštovan u slučajevim kolega podnosioca zahteva.

Poređenje dva slučaja

24. Kao što je gore navedeno, činjenično stanje u slučaju podnosioca zahteva i slučaju kolega podnosioca zahteva nije identično iz dole navedenih razloga.
25. Prema podnescima podnosioca zahteva, za razliku od njenih kolega, podnosilac zahteva je proglašena krivom i osuđena za navodno krivično delo tokom postupka pokrenutog od strane podnosioca zahteva za nezakonit prekid ugovora.
26. Štaviše, proizilazi da se podnosilac zahteva, za razliku od svojih kolega, nije pozvala na član 11.5 Osnovnog zakona u postupku pred Opštinskim, Okružnim i Vrhovnim sudom, već je zasnovala svoje argumente na članu 11.3 Zakona, koji govori o krađi "imovine poslodavca", a ne o krađi imovine "trećeg lica", kao što se desilo u ovom slučaju.
27. Slučaj kolega podnosioca zahteva, dakle nije zasnovan na sličnim argumentima koje je koristila podnosilac zahteva u svom slučaju, već isključivo na članu 11.5 Zakona.
28. Dakle, smatramo da slučaj podnosioca zahteva i slučaj kolega podnosioca zahteva nisu identični; čak i da su bili identični, ne bi podrazumevali povredu, kao što se objašnjava u daljem tekstu.

b) Da li "korenite i dugoročne razlike" postoje u sudskoj praksi Vrhovnog suda

29. U slučaju *Nejdat Şahin i Perihan Şahin protiv Turske*, br. 13279/05 od 20. oktobra 2011. god., Veliko veće ESLJP je utvrdilo opšte principe koji se primenjuju u ovim slučajevima (stavovi 49-58). ESLJP je, *inter alia*, naveo:

"50. [...] sem u slučaju očigledne proizvoljnosti, uloga suda nije da se bavi tumačenjem domaćeg prava od strane domaćih sudova (vidi npr. Adamsons protiv Latvije, br. 3669/03, stav 118, od 10. maja 2007. god.). Na isti način, nije zadatak Suda da upoređuje različite odluke domaćih sudova, čak i kada su donete u naizgled sličnim postupcima; s obzirom da se nezavisnost ovih sudova mora poštovati (videti Engel i drugi protiv Holandije, 8. juna 1976. god. stav. 103, Serija A br. 22; Gregorio de Andrade protiv Portugalije, br. 41537/02, stav. 36, 14. novembar 2006. god.; i Adamsons, gore naveden, stav. 118).

58. Sud ističe, međutim, da uslov pravne sigurnosti i zaštite legitimnog poverenja javnosti ne dodeljuje stečeno pravo na doslednost sudske prakse (vidi Unédić protiv Francuske, br. 20153/04, stav. 74,18. decembar 2008. god.) [...]"

30. Prilikom donošenja zaključka, presuda većine se zasnovala na tumačenju pruženom činjenicama i zakona u jednoj presudi Vrhovnog suda, u kojoj se tvrdi da je situacija identična sa situacijom podnosioca zahteva.

31. Međutim, presuda većine je zasnovana na navodnoj nedoslednosti između presude Vrhovnog suda (presuda Rev. br. 74/2011, od 12. marta 2013. god.) i presude kolega podnosioca zahteva donete četiri meseca kasnije (presuda Rev. br. 32/2013 Vrhovnog suda od 30. jula 2013. god.). U tom smislu, pozivamo se na stavove 44 i 45 presude većine, koji navode: “44. Na osnovu tvrdnji podnosioca zahteva, Vrhovni sud je samo nekoliko meseci nakon njenog slučaja, doneo presudu, Rev. br. 32/2013, kojom je usvojen kao osnovan tužbeni zahtev dveju drugih zaposlenih, u potpuno identičnim okolnostima kao i podnosioca zahteva. 45. Ustavni sud, nakon razmatranja spisa predmeta, primećuje da su presuda Rev. br. 74/2011 od 13. marta 2013. god., (slučaj podnosioca zahteva) i presuda Rev. br. 32/2013. god., od 30. jula 2013. god., (slučaj druge zaposlene) iste po pravnom osnovu, činjenicama i dokazima.”
32. Primećujemo da je ESLJP, u različitim prilikama, morao da odluči o implikacijama protivrečnih sudskih odluka o pravu na pravično suđenje. U nekim od slučajeva ESLJP, jedan broj se odnosi na kontradiktorne odluke domaćih Vrhovnih sudova.
33. Većina je opravdala svoju odluku pozivajući se na presudu ESLJP u slučaju *Beian protiv Rumunije* (br. 1), (br. 30658/05, 6. decembar 2007. god.).
34. U slučaju podnosioca zahteva, presuda Vrhovnog suda je upoređena samo sa jednom drugom presudom Vrhovnog suda koja je doneta četiri meseca kasnije u slučaju kolega podnosioca zahteva u vezi sa navodno sličnim činjenicama, dokazima i zakonom.
35. Dakle, na osnovu samo jedne presude Vrhovnog suda (Rev. br. 32/2013), koja je doneta čak nakon četiri meseca u drugom sastavu sudija, teško je shvatiti kako je moguće utvrditi da postoji korenita i dugoročna razlika u sudskoj praksi Vrhovnog suda koja ugrožava princip pravne sigurnosti i time podriva vladavinu prava. Gotovo je logički nemoguće utvrditi da postoji korenita i dugoročna razlika kada se pojavljuje samo između dve presude ili između nekoliko presuda i jedne druge presude.
36. Nasuprot tome, primećujemo da se slučaj *Beian protiv Rumunije* odnosi na utvrđivanje prava na posebne socijalne beneficije predviđene novim zakonom za lica koja su prinuđena da se podvrgnu obaveznoj ne-militarnoj javnoj službi u 1950. god. Zakon je precizirao da su korisnici lica koja su bila uključena u obavezne službe pod nadležnošću određene agencije zvana DGT. Podnosilac zahteva je u tom slučaju obavio obaveznu službu, ali ne pod nadležnošću organa DGT. U periodu od 2003-2006. god. Vrhovni sud Rumunije je bio pozvan da odluči da li lica koja su obavili obaveznu službu ali ne pod nadležnošću DGT, ipak imaju pravo na naknade navedene u zakonu. Tokom tog vremenskog perioda, Vrhovni sud Rumunije je presudio 18 puta u korist lica koja nisu bila predmet DGT, i 17 puta protiv takvih lica. Ponekad, su protivrečne odluke donete čak istog dana. ESLJP je posebno bio zabrinut da je Vrhovni sud bio sam izvor pravne neizvesnosti, imajući u vidu značaj uloge Vrhovnog suda da rešava protivrečnosti u sudskom tumačenju.
37. Slučaj *Beian protiv Rumunije* uključuje znatan niz protivrečnih odluka izdatih od strane Vrhovnog suda Rumunije u periodu od više od tri godine, koje su se

smenjivale neselektivno između jednog tumačenja na drugo. Mnoštvo slučajeva u značajnom vremenskom periodu u kojima je nedostajala doslednost je ono što vodi do zaključka očigledne proizvoljnosti u tom slučaju. Nalaz ove očigledne proizvoljnosti vodi do zaključka povrede člana 6 (1) Konvencije.

38. Razlika sa sadašnjim slučajem koji razmatra Ustavni sud je značajna. U stvari, kao što je pomenuto u presudi većine u stavovima 44 i 45, podnosilac zahteva je iznela samo detalje jednog slučaja Vrhovnog suda, koji je donet četiri meseca kasnije i, stoga, nije mogla biti upoznata sa tom presudom u vreme sudskog postupka u njenom slučaju. Bez obzira na to, čak i pod pretpostavkom da se slučaj podnosioca zahteva može uporediti sa nekim kasnijim slučajem, vremenski okvir u kome su ove navodne protivrečne presude Vrhovnog suda donete, obuhvata kratak period od nekih 4 meseca i sa samo dve presude u tom periodu.
39. Tumačenje Vrhovnog suda materijalnog prava se navodno razlikuje u ova dva slučaja. Niti broj ovih navodnih protivrečnih presuda, a ni vremenski okvir u kome su ove presude donete, ne dostižu nivo ozbiljnosti ili pravnu nesigurnost, koje bi opravdale zaključak većine o očiglednoj proizvoljnosti i posledičnoj povredi prava podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje.
40. Shodno tome, ne možemo se složiti da navodna divergencija pravnog tumačenja u presudi Vrhovnog suda u slučaju podnosioca zahteva *vis-à-vis* druge presude donete četiri meseca kasnije, demonstrira korenitu i dugoročnu razliku u sudskoj praksi Vrhovnog suda.

c) Da li domaći sud pruža mehanizme za prevazilaženje ovih razlika

41. Podsećamo na dva od najviše ponovljenih principa u odlukama Ustavnog suda.
42. Jedan od principa je taj da se Ustavni sud ne bavi greškama u činjenicama ili zakonu (zakonitost), navodno počinjenih od strane redovnih sudova, osim ako su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Dakle, Sud ne treba da postupa kao sud četvrtog stepena kada razmatra odluke donete od strane redovnih sudova.
43. Drugi princip je taj da je obrazloženje za pravilo iscrpljenosti da pruži organima mogućnost da spreče ili isprave navodnu povredu Ustava. Pravilo je zasnovano na pretpostavci da pravni poredak Kosova obezbeđuje delotvorno pravno sredstvo protiv povrede ustavnih prava. Ovo je važan aspekt subsidijarnog karaktera Ustava.
44. U ovom slučaju, podnesci podnosioca zahteva ne pokazuju da se ona, kada je poslodavac izjavio reviziju Vrhovnom sudu na rešenje Okružnog suda (koje je bilo doneto u korist podnosioca zahteva), na te postupke revizije implicitno pozvala na član 11.5 Osnovnog zakona o radu ili da je iznela druge argumente koje su izneli i druga dva radnika u svojim slučajevima ili koji su bili izneti u prethodnim neodređenim slučajevima koje je navela podnosilac zahteva.

45. Štaviše, Vrhovni sud je nadležan da ujedini primenu zakona i može da sazove opštu sednicu svih njegovih sudija da bi doneo odluke koje podstiču jedinstvenu primenu zakona (članovi 22. 1.3, Zakona o sudovima, br.03/L-199). Podnosilac zahteva je mogla tražiti od Vrhovnog suda ocenu njenog slučaja pod takvim nadležnostima.
46. Konačno, primećujemo da Vrhovnom sudu nije pružena mogućnost da spreči ili ispravi navodnu povredu Ustava, niti je podnosilac zahteva pokrenula ovo pitanje pred Vrhovnim sudom.

d) Da li je mehanizam primenjen i, ako jeste, do koje mere

47. Nema indikacija da je podnosilac zahteva pre dolaska na Sud iscrpela bilo koje od sredstava dostupno prema domaćim pravnim mehanizmima za prevazilaženje ove razlike.

III. Tvrdnje van okvira zahteva

a) Diskriminatorne razlike u postupanju

48. Kao što je gore navedeno, nijedna od tvrdnji u vezi sa diskriminatornim razlikama u postupanju nije potkrepljena i dokazana od strane podnosioca zahteva i na taj način presuda većine je prevazišla okvire zahteva.
49. Bez obzira na to, presuda većine smatra da su ove razlike u presudi slučaja podnosioca zahteva u odnosu na slučaj kolega podnosioca zahteva, dovele do nejednakog postupanja pred zakonom u suprotnosti sa članom 24, stav 1, Ustava.
50. Član 24 [Jednakost pred Zakonom] Ustava, propisuje:

“1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.

2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.”

51. U skladu sa doslednom sudskom praksom Evropskog suda za ljudska prava, dužnost je podnosioca zahteva da pokaže na koji način je bila drugačije tretirana i na kojim osnovama su se ove razlike u tretmanu navodno desile (npr. *Fredin protiv Švedske* (br. 1), br. 12033/86, 18. februar 1991. god., stavovi 60-61). Samo nakon što je razlika u tretmanu utvrđena i nakon što je priroda razloga ove razlike u tretmanu utvrđena, može se testirati opravdanje za ovaj drugačiji tretman u pogledu svoje opravdanosti i objektivnosti.
52. Podnosilac zahteva nije potkrepela i dokazala nikakvu diskriminaciju “na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine,

ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa“.

53. U stvari, ne postoji tvrdnja i dokaz da je podnosilac zahteva drugačije tretirana iz bilo kog razloga vezano sa osnovama pomenutim u članu 24.2 Ustava i nema dokaza ni da je presuda Vrhovnog suda u odnosu na podnosioca zahteva, iz bilo kog drugog razloga, osim objašnjenja Suda o važećem zakonu, diskriminatorna u smislu tog člana.
54. Dakle, čak i ako se tvrdi, nije došlo do povrede prava podnosiocu zahteva na jednakost pred zakonom ili jednaku zaštitu zakonom kao što je propisano članom 24 Ustava.

b) Nedostatak obrazloženja u odluci Vrhovnog suda

55. Ponavljamo, nijedna tvrdnja u pogledu nedostatka obrazloženja u odluci Vrhovnog suda nije potkrepljena i dokazana od strane podnosioca zahteva i, samim tim, presuda većine je prevazišla okvire zahteva.
56. Jedan od principa koji je trebalo da se primeni je da *“zahtevi pravne sigurnosti i zaštite legitimnog poverenja javnosti ne pružaju stečeno pravo na doslednosti sudske prakse (vidi, Unedic protiv Francuske, br. 20153/04, § 74, 18. decembra 2008. god.)”*
57. Prema našem mišljenju, Poglavlje pod nazivom *“Nedostatak obrazloženja u presudi u slučaju podnosioca zahteva i primena opštih principa u ovom slučaju“* je neodrživo, nelogično i irelevantno.
58. U stvari, neuspeh Vrhovnog suda da pruži obrazloženje, može da se shvati samo u sledećem smislu:
 - ili se odnosi na presudu podnosioca zahteva i da Vrhovni sud nije mogao da odlučuje u budućnosti, u apstraktu, pošto je druga odluka doneta samo četiri meseca kasnije;
 - ili se odnosi na niz presuda Vrhovnog suda prethodno donetih pre presude podnosioca zahteva i da Vrhovni sud nije obavezan da pruža obrazloženje, još i više, kada argument nije bio predstavljen i da ne postoji stečeno pravo na doslednost u sudskoj praksi;
 - ili se odnosi na presudu samog slučaja podnosioca zahteva i da postoji temeljno i jasno obrazloženje u toj presudi Vrhovnog suda.
59. Dakle, primena opštih principa u ovom slučaju u odnosu na *“Nedostatak obrazloženja u presudi [...]”* je neodrživa, nelogična i nerelevantna.

Zaključak

60. Stoga, ne možemo se složiti sa presudom većine koja nalazi da je došlo do povrede prava na pravično suđenje i povrede 'prava na jednakost pred zakonom' i zaključujemo da je Ustavni sud postupio kao sud četvrtog stepena.

S poštovanjem podnose,

Sudija Almiro Rodrigues

Sudija Arta Rama-Hajrizi